

๑ การศึกษาสำหรับผู้ครองผ้ากาสาวพัสดร์

ตอนนี้ ในวงการพระพุทธศาสนาในประเทศไทยของเรามี สองความคิดที่แตกต่างกันอยู่

ความคิดที่หนึ่ง เขาถือ ว่านักบวชอย่างลูกณเฑาะว์ ถือเป็นผู้ด้อยโอกาส คือไปทางโลก ไม่ได้แล้วจึงมาบวช บวชเรียนแล้วก็ ลาสิกขาไป

แต่หลวงพ่อก็ไม่คิดอย่างนั้น หลวงพ่อคิดว่า **ผู้ที่มาเป็น นักบวชต้องเป็นผู้มีบุญ** ไม่ว่าจุดกำเนิดของชีวิตจะเริ่มต้นมาจาก ตรงไหน ระดับไหน

ตั้งแต่สมัยพุทธกาล ผู้ที่จะเข้ามาสู่ร่มเงาของพระพุทธ ศาสณาก็มาจากทุกระดับเลย จากจุดกำเนิดชีวิตที่หลากหลาย จาก ท้องนา มหาเศรษฐี จนถึงพระราชามหากษัตริย์ ก็รวมมาอยู่ในที่ เดียวกัน เหมือนน้ำที่ไหลมาจากห้วย หนอง คลอง บึง พอลงไป อยู่ในทะเลก็มีรสเค็มเป็นอันเดียวกัน

เพศนักบวชถือว่าเป็นสุดยอดของผู้มีบุญ และทราบใด ที่เรายังอยู่ในเพศของนักบวช ครองผ้ากาสาวพัสดร์ สิ่งที่เราจะ ศึกษา มีเพียง ๓ อย่างคือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ใช่ศาสตร์อย่างอื่นเลย ต้องมาเรียนพระธรรมวินัย และเรียน เพื่อการพ้นโลก

ถ้าไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เราจะไปศึกษาอะไรก็ได้ แต่
ถ้าเราครองผ้ากาสาวพัสตร์ ฉันทตอาหาร บริโภคปัจจัยสี่ที่ญาติ
โยมเขาเอาชีวิตเป็นเดิมพัน อาบเหงื่อต่างน้ำ กว่าจะได้ปัจจัยสี่
มาถวายเราด้วยศรัทธา โดยหวังจะเอาบุญจากเรา แล้วสนับสนุน
เราให้ประพาศิพรหมจรรย์

อย่างนี้ ก็ต้องศึกษา ศิล สมาธิ ปัญญา เพื่อมุ่งไปสู่อาย
ตานิพพาน นี่คือวัตถุประสงค์ที่แท้จริง

(๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑)